

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 10 stycznia 2013 r.

**w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy –
Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z niniejszym projektem opiniuje go negatywnie.

Rada dostrzega różnorodność istotnych zagadnień w związku z deklaracjami osób osadzonych w zakładach karnych, które grożą naruszeniem porządku prawnego. Podziela konieczność zapewnienia społeczeństwu niezbędnej ochrony przed czynami, których sprawcami mogłyby być osoby opuszczające zakłady karne. Jednakże przedstawiony projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Rada ocenia krytycznie i opiniuje go negatywnie z następujących względów:

- 1) nie uwzględnia on w sposób wszechstronny dotychczasowego systemu prawa karnego w zakresie istniejących środków karnych i środków zabezpieczających, przez co może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych w zakresie istoty danego środka – czy jest on środkiem karnym, czy też zabezpieczającym,
- 2) nie skorelowano norm prawa karnego wymienionych w projekcie przedmiotowej ustawy z normami ustawy *o ochronie zdrowia psychicznego* – chociażby w zakresie definicji pojęcia szpitala psychiatrycznego,
- 3) przepis art. 92b przedmiotowego projektu wprowadza w § 1 katalog środków zabezpieczających określany mianem prewencyjnych. Znajdują się w tym katalogu także środki, które aktualnie są zapobiegawczymi, a więc mają czysto procesowy charakter, a także środki karne orzekane w związku z przypisaniem sprawcy czynu zabronionego. W praktyce takie dwuwartościowe środki zabezpieczające i środki karne będą rodzić wątpliwości interpretacyjne. Jako przykład można zaprezentować podanie wyroku do publicznej wiadomości. Otóż orzeczenie tego środka karnego w trybie art. 39 pkt 8 kk jest niedopuszczalne wówczas, gdyby miało naruszać interes pokrzywdzonego, natomiast podanie wyroku do publicznej wiadomości na podstawie proponowanego art. 92b ma na celu zapobieżenie ponownemu popełnieniu przez sprawcę przestępstwa – niezależnie od tego czy należałoby chronić interes konkretnego pokrzywdzonego,
- 4) projekt przedmiotowej ustawy mimo, że dotyczy i ma objąć sprawców czynów popełnionych w wyniku „zaburzeń preferencji seksualnych” nie definiuje samego pojęcia „zaburzenia preferencji seksualnych” ani nie wskazuje kto i w jakim trybie te zaburzenia będzie oceniał, jak również jakie mają być ujednocnione kryteria tej oceny. Brak jest aktualnie jednolitych definicji określających „normę zaspokajania potrzeb

seksualnych”. Może zatem dojść do daleko idących rozbieżności w formułowaniu ocen wymienionych preferencji – co przy stosowaniu środków o charakterze izolacyjnym mogłoby naruszać normy prawa europejskiego.

- 5) W proponowanym art. 92c § 1 projektu jako jedyny warunek zastosowania środka zabezpieczającego określono zapobieżenie popełnieniu czynu o znacznej społecznej szkodliwości. Brak wskazania dodatkowych okoliczności, od których spełnienia będzie zależała możliwość zastosowania środka zabezpieczającego może powodować pewną dowolność w prewencyjnym umieszczaniu w zakładzie psychiatrycznym np. osób uciążliwych dla otoczenia. Taka dowolność i arbitralność decyzji może sprzyjać nadużyciom, co nakazuje proponowany zapis ocenić krytycznie i negatywnie.